

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Haplové a soudkyň JUDr. Jarmily Ďáskové a JUDr. Evy Lukotkové v právní věci žalobce **V. V. L.**, nar. ..., státní příslušnost ..., bytem ..., zastoupený Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem společnosti Hladík & Tauber, advokátní kancelář, v. o. s., se sídlem v Brně, Příkop 6, proti žalované **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem 140 21 Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 8. 2. 2012, č. j. ...

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ve výroku rozsudku specifikovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce podané proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně – Ministerstva vnitra ze dne 13. 12. 2010, č. j. ..., kterým bylo žalobci podle ust. § 87 l) odst. 1, písm. b) zákona o pobytu cizinců zrušeno povolení trvalého pobytu na území ČR a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí konstatoval, že žalobce si dne 26. 5. 2006 podal žádost o povolení k trvalému pobytu jako rodinný příslušník občana EU. Této žádosti bylo dne 28. 6. 2006 vyhověno, neboť žalobce doložil k žádosti rodný list nezletilého R. K., nar. ..., státního občana ČR, a v tomto rodném listu byl žalobce uvedený jako otec nezletilého. Žádost obsahovala výpis centrálního registru obyvatel vydaný na matku nezletilého R. K. paní J. K.. Ministerstvo vnitra na základě výše uvedeného pojaló důvodné podezření, že otcovství k nezletilému bylo uznáno účelově. Účelovost dovozuje prvostupňový orgán zejména z toho, že žádost o povolení k trvalému pobytu byla podána v době, kdy žalobce na území pobýval na základě výjezdního příkazu a dále s ohledem na datum narození

nezletilého dne 6. 6. 2005, kdy otcovství žalobce bylo prohlášeno až dodatečně dne 10. 5. 2006.

Z provedeného šetření vyplynulo, že paní J. K. s žalobcem neudrhuje žádné vazby a nestýká se s ním. Nezletilý, žalobce nikdy neviděl a nikdy se nenavštívili. Na rodinném životě se nepodílí, žádné vazby mezi nimi neexistují. Paní J. K. žalobce nikdy nekontaktovala. Z šetření odborem sociálně právní ochrany dětí Městského úřadu v Kutné hoře bylo zjištěno, že paní J. K. jim již po narození nezletilého sdělila, že jeho otcem je jistý pan Z. S touto informací se netajila. V době, kdy se nezletilý narodil, byl pan Z. ve výkonu trestu. Dle vyjádření paní J. K. bylo zapsání žalobce do rodného listu nezletilého jako otce kamarádkou výpomocí.

Po šetření správním orgánem I. stupně, především výsledkem svědkyně paní J. K. výpovědi žalobce i manželky odvolatele bylo zjištěno, že skutečnosti sdělené odborem sociálně právní ochrany dětí Městského úřadu v Kutné hoře se zakládají na pravdě.

Prvostupňový správní orgán vyhodnotil, že pobyt odvolatele na území je pouze ekonomického charakteru, aby spolu s manželkou mohl finančně podporovat rodinu ve ..., neboť ve ... mají 2 děti, o které se stará matka jeho manželky. Také manželka žalobce potvrdila, že společně pracují v Hodoníně v bistro ... a na jiných adresách se nezdržují.

Dle sdělení OSSZ Kroměříž ze dne 2. 11. 2010 nebyl žalobce v jejich evidencích ani v evidencích ČSSZ hlášen pod jakýmkoliv výdělečným titulem, ze sdělení Všeobecné zdravotní pojišťovny ze dne 14. 4. 2010 vyplývá, že žalobce je v její evidenci od 1. 7. 2006 hlášen jako osoba bez zdanitelných příjmů, přičemž od uvedeného data neplatí zdravotní pojištění, ačkoliv takovou povinnost ze zákona má.

Na základě výše zjištěného byl učiněn závěr, že zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce nebude znamenat nepřiměřený dopad do jeho soukromého nebo rodinného života. Nebyla shledána existence rodinných vazeb, které by utrpěli v případě zrušení trvalého pobytu žalobce na území. Žalobce neodvádí zákonem stanovené platby sociálního a zdravotního pojištění, které by mu v budoucnu zajistili participaci na českém důchodovém systému, popřípadě zdravotní péči, což v případě trvalého usídlení na území je nezbytné. Žalobce i jeho manželka na území pobývají zejména za účelem hromadění finančních prostředků, z nichž podporují svoji rodinu ve Vietnamu. Za tím účelem dle názoru Ministerstva vnitra postačuje i jiné pobytové oprávnění nižšího stupně, o které v budoucnu oba mohou požádat. Rodinný a soukromý život odvolatele může být dle prvostupňového správního orgánu plně realizován na území V případě zrušení trvalého pobytu žalobci zanikne i účel pobytu jeho manželky, která zde pobývá za účelem společného soužití. Na základě výše uvedeného pak bylo zrušeno prvostupňovým správním orgánem povolení k trvalému pobytu žalobce dle ust. § 87 I) odst. 1, písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.

Na základě podaného odvolání bylo odvolání žalobce žalovanou zamítnuto, neboť žalovaná neshledala porušení právních předpisů v průběhu prvostupňového správního řízení. V řízení ve věci zrušení trvalého pobytu na území ČR bylo zahájeno 28. 5. 2010, tedy dnem

doručení oznámení o zahájení tohoto správního řízení žalobci. Oznámení bylo řádně doručeno a žalobce prokazatelně dostal možnost se k okolnostem určení otcovství k nezletilému vyjádřit, a to k průběhu výsledku provedeného dne 19. 10. 2010, kdy opakovaně sdělil, že se nechce vyjadřovat. Svědkyně J. K., matka nezletilého, svými výpověďmi do protokolu ze dne 12. 8. 2010 účelovost prohlášení o uznání otcovství odvolatele k nezletilému přímo potvrdila. Žalobce není biologickým otcem nezletilého a paní J. K. jej viděla pouze na matrice v den, kdy uznal otcovství k nezletilému. Dále spolu v kontaktu nikdy nebyli a žalobce o nezletilého nikdy zájem neprojevoval. Svědkyně uvedla, že chtěla odvolateli pomoci získat trvalý pobyt. Účelovost uznání otcovství k nezletilému s cílem získat povolení k trvalému pobytu komise považovala za prokázanou a tato skutečnost byla v průběhu správního řízení dostatečně zjištěna.

Prvostupňový správní orgán se taktéž zabýval přiměřeností svého rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého nebo rodinného života žalobce a z toho důvodu byl také proveden výslech manželky žalobce paní D. T. H. C., nar. ..., která na území ČR měla povolení k dlouhodobému pobytu za účelem rodinným, a to od 17. 9. 2009 do 2. 9. 2011. Povolení k pobytu získala právě za účelem sloučení s odvolatelem. Svědkyně do protokolu uvedla, že ve ... žijí jejich dvě děti, které finančně podporují. V budoucnu by se ráda vrátila do Zjištěné skutečnosti, které jsou popsány v napadeném rozhodnutí mají oporu ve spisovém materiálu a podporují závěr o tom, že napadené rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu nepřiměřeně nezasáhne do soukromého ani rodinného života žalobce a žalobce takovýto nepřiměřený zásah do svého života pravděpodobně ani nepocítuje, když proti tomuto závěru v podaném odvolání nebrojil.

Žalovaná konstatuje, že žalobci bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu, které získal na základě uznaného otcovství k občanu ČR, které však bylo motivováno výlučně zjištěnými účely (získání trvalého pobytu na území), tedy nikoli snahou doplnit instituci otcovství a rodičovství tak, jak jej chápe nejen platná právní úprava, ale i v ČR všeobecně pojímaná morálka a etika. Na základě těchto skutečností bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

Žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí podal žalobu, kdy především namítá, že stěžejní úkony v řízení byly provedeny osobami, které nebyly úředně oprávněnými osobami, resp. nejsou transparentním způsobem vymezeny. Na deskách spisového materiálu v tabulce „oprávněné osoby“ je uveden jeden pracovník, a to pan K. a stěžejní důkaz, na kterém se má zakládat celý skutkový stav – výslech svědka paní J. K. však provedl P. K.. Úkon je tedy v rozporu s ust. § 15 odst. 4 správního řádu. Rozhodnutí je nedostatečné z pohledu uvedení oprávněné úřední osoby dle § 67 odst. 2 a 69 odst. 1 správního řádu, neboť je nutné identifikovat všechny úřední osoby pomocí jména, příjmení, funkce či služebního čísla. Žalobce tak nemohl využít svá procesní práva v případě, že by některá z osob, zabývajících se jeho věcí byla podjatá.

Ve vztahu k orgánu I. stupně není zákonným provedený výslech svědkyně K. a sdělení Městského úřadu Kutná hora ze dne 14. 7. 2010 je nepoužitelný, neboť se jedná pouze o úřední záznam. Pokud by mělo jít o kontrolu, pak by muselo být učiněno zadost alespoň požadavkům zákona o státní kontrole a z ničeho neplyne, že by tato kontrola podle tohoto

zákona proběhla. Správní orgán nedisponuje ani jedním zákonným důkazem, který by měl údajnou účelovost – prohlášení otcovství prokázat.

Vzhledem k tomu, že jde o vady pro rozpor se zákonem, lze uvažovat o nicotnosti napadeného rozhodnutí.

Nebyla vyjasněna otázka, zda je možno v předmětné ustanovení zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců vůbec použít.

Úkon tj. účelové prohlášení otcovství se měl stát 10. 5. 2006, následně byl tento skutek meritorně posouzen a bylo o něm rozhodnuto dne 28. 6. 2006, a pokud byl již jednou skutek pravomocně vyřešen, začíná ho opětovně správní orgán věcně posuzovat, takže nejde o nic jiného, než o jakési přezkumné řízení, event. o obnovu řízení. Věc pravomocně skončená je znovu projednávána. Za tohoto stavu je pak nutno zkoumat, zda jsou zachovány lhůty k provedení těchto řízení (přezkumné řízení, obnova řízení) z hlediska lhůt objektivních a subjektivních.

Namítá, že není přípustné „starý“ skutkový stav hodnotit podle „nové“ právní normy. Správní orgán tedy nejenomže překročil procesní meze z hlediska marného uplynutí prekluzivních lhůt a dokonce aplikovat hmotně právní normu retroaktivně.

Odmítá odkaz na judikaturu NSS v obdobné věci, o kterou se opřela žalovaná, neboť žalobce si zaslouží právní jistotu. Posuzuje věc z hlediska ust. § 49 a) občanského zákoníku, jenž řeší omyl a podvod. Namítá promlčení. Považuje za holý nesmysl, pokud je žalobci vyčítáno jednání z 10. 5. 2006. Řízení přitom bylo zahájeno až 17. 5. 2010, tedy s odstupem 4 let. Pravomocné rozhodnutí, které je fakticky vůči žalobci postihem, je vydáno až 8. 2. 2012, tedy s odstupem téměř 6 let. Za takovou dobu je promlčená výrazná část trestných činů, což jsou činy pro společnost nejvíce nebezpečné. Proto je postihování osoby na poli správního práva s takovým odstupem nepřijatelné.

Námítky žalobce byly odmítány žalovanou s odkazem na nepravou retroaktivitu, tj. ovšem argument zástupný, neboť nepravou retroaktivitu by bylo možno ve vztahu k ust. § 87 l) zákona o pobytu cizinců uplatit pouze tehdy, pokud by se jednalo o institut tzv. výhrad nového rozhodnutí v nejširším smyslu slova. Tímto způsobem však správní orgány nepostupovaly. Trvá na tom, že správní orgán původní poměřoval původními skutečnostmi, takže nekonal žádnou výhradu nového rozhodnutí ale činil přezkumné řízení. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí tj. 8. 2. 2012 totiž zákon o pobytu cizinců v ust. § 87 l) odst. 1 písm. b) totiž vůbec neřešil otázku zrušení oprávnění k trvalému pobytu z důvodu účelového prohlášení otcovství. K rozhodnému datu totiž je tato problematika v důsledku novely provedené zákonem č. 427/2010 Sb., upravena již pod písm. c) téhož ustanovení. I kdyby tedy měl žalobce sebevíc hypoteticky připustit názor žalovaného, tak i v takovém případě je rozhodnutí nezákonné. Navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a přiznání nákladů řízení.

Žalovaná se ve svém vyjádření k žalobě ze dne 26. 4. 2012 podrobně vyjádřila k jednotlivým bodům žaloby a tyto žalobní body uznává jako nedůvodné.

Skutečnost, že osoba, která dne 12. 8. 2010 prováděla výslech s paní K. – svědkyní, nebyla uvedena na deskách správního spisu jako osoba oprávněná k provedení tohoto výslechu, nezpůsobuje neplatnost tohoto úkonu. V protokolu o výslechu je uvedeno, který referent výslech svědkyně provedl a výslech samotný byl proveden v souladu se zákonem. Žalobce během výslechu a ani poté podjatost osoby provádějící výslech svědkyně nenamítal.

Pokud chtěl žalobce znát složení senátu komise, který v jeho věci rozhodoval, měl možnost dle ust. § 15 odst. 4 správního řádu o tuto informaci požádat. Žádost však nepodal. Rozhodnutí je v souladu s ust. § 67 odst. 2 správního řádu, jakožto i ust. § 69 odst. 1 správního řádu.

Správní orgán I. stupně v řízení prováděl dokazování, na jehož základě byl učiněn závěr o tom, že žalobce na území získal povolení k trvalému pobytu na základě účelově uznaného otcovství a že zrušení jeho trvalého pobytu nijak nepřiměřeně nezasáhne do jeho života. Stěžejním důkazem byl právě výslech svědkyně K., která účelovost jednání žalobce do protokolu potvrdila. Žalobce proti tomuto závěru nebrojil ani v podaném odvolání a nebrojil ani proti závěru o nepřiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do jeho soukromého nebo rodinného života. Žalovaná odmítá tvrzení žalobce, že provedené důkazy jsou nezákonné.

Žalovaná nesouhlasí s tvrzením, že rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu je neurčité či nicotné. Žalobce na území získal povolení k trvalému pobytu 28. 6. 2006 jiné povolení k trvalému pobytu na území nikdy neměl a proto není žádných pochyb o tom, jaké pobytové oprávnění bylo žalobci zrušeno rozhodnutím ze dne 13. 12. 2010, č. j. ...

Ve věci dalších námitek žalobce žalovaná odkázala na obsah svého rozhodnutí ze dne 8. 2. 2012, které je napadeno žalobou. Vzhledem k tomu, že žalobní námitky důvodné nejsou, navrhuje, aby soud žalobu zamítl v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. pro nedůvodnost.

Správní orgán I. stupně zahájil z moci úřední dne 17. 5. 2010 řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu podle ust. § 87 l) odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., z důvodu, že se žalobce dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu, a to účelovým prohlášením otcovství. Dalším učinil šetření ohledně pobytu žalobce a dále dožádal Městský úřad Kutná Hora, odbor správní ohledně rodného listu nezletilého R. K., nar. 6..v ... Dále dožádal odbor péče o děti Městského úřadu Kutná Hora ohledně provedení místního šetření o rodinné situaci J. K. a nezletilého syna v souvislosti s žalobcem. Městský úřad, odbor sociálních věcí a zdravotnictví přípisem ze dne 14. 7. 2010 sdělil, že matka nezletilého se s výše uvedeným nezletilým a svými dalšími dvěma dětmi zdržuje u paní S. v pronajatém bytě 2+kk s příslušenstvím na uvedené adrese, Nezletilý R. žalobce nikdy neviděl, nikdy se nenavštívili, na rodinném životě se nepodílí, žádné vazby neexistují a nikdy ho matka nekontaktovala. Po narození výše uvedeného dítěte matka uvedla, že otcem dítěte je pan Z. Nějak se tím netajila, že opravdovým otcem dítěte je pan Z., který v době narození nezletilého

R. byl ve výkonu trestu. Vzhledem k žalobci uvedla, že šlo o kamarádkou výpomoc, peníze za to žádné nedostala. Nepožaduje po něm žádné výživné a on jí žádné peníze neposílá. Dne 12. 8. 2010 byla vyslechnuta svědkyně J. K. a zjištěné skutečnosti potvrdila. Žalobce vždy obdržel výzvu, kdy bude svědkyně vyslechnuta, vzhledem k tomu, že se nedostavovala ke stanoveným jednáním, byla předvedena a vyslechnuta jak je uvedeno výše. Dále byla do protokolu vyslechnuta svědkyně – manželka žalobce paní D. T. H.Ch. dne ... za přítomnosti žalobce a jeho právního zástupce, která potvrdila, že spolu žijí. Na adrese ..., ..., spolu také pracují v bistru .. v ..a vydělávají peníze, aby uživilí děti, které jsou ve ... a stará se o ně její matka. Připustila, že by se chtěla vrátit do ... K výpovědím žalobce neměl žádných připomínek. Na základě výše uvedeného pak bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí vzal v úvahu, že žalobce pobývá na území od 17. 2. 2004, kdy zde pobýval na základě víza nad 90 dnů za účelem podnikání a následně do 5. 6. 2006 na základě výjezdního víza. Poté od 6. 6. 2006 do 27. 6. 2006 zde pobýval na základě víza za účelem strpění. Trvalý pobyt na území ČR byl povolen dne 28. 6. 2006 za účelem sloučení s občanem ČR. Žalobce si podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, jež mu byla dne 5. 5. 2006 zamítnuta, z důvodu narušení veřejného pořádku, neboť v průběhu předmětného řízení bylo zjištěno, že předkládal do své žádosti o vízum nad 90 dnů z roku 2003 padělané výpisy z účtu Komerční banky. Výjezdní příkaz byl vydán s platností do 5. 6. 2006, ovšem dne 26. 5. 2006 podal žádost o povolení k trvalému pobytu z titulu rodinného příslušníka občana ČR, již bylo dne 28. 6. 2006 vyhověno. Byl doložen k žádosti rodný list nezletilého R. K., nar. ..

K námitce právního zástupce, že v daném případě nelze aplikovat retroaktivní stav na skutkovou podstatu věci, neboť v době prohlášení domnělého účelového otcovství, tedy dne 10. 5. 2005, nebyl dle zákona č. 326/1999 Sb., možný zákonný postih za účelově prohlášené otcovství ve formě zrušení povolení k trvalému pobytu.

Správní orgán se s touto námitkou vypořádal v tom smyslu, že zákon o pobytu cizinců v této době obsahoval ust. § 87 k) odst. 1, kdy policie byla oprávněna odejmout oprávnění k pobytu na základě povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec ohrožoval bezpečnost státu, nebo závažným způsobem narušoval veřejný pořádek, nebylo-li zahájeno řízení o vyhoštění, za podmínky, že rozhodnutí o odnětí bylo přiměřené z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Účelově prohlášené otcovství za účelem získání nejvyššího pobytového oprávnění na území ČR mohlo beze sporu i v dané době být klasifikováno jako narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Dále odkázal správní orgán na normy a směrnice evropského práva, jež jsou, jak je všeobecně známo, nadřazené právu místnímu. Tímto správní orgán odkazuje na směrnici č. ... ze dne 29. 4. 2004, směrnici č. ... popřípadě usnesení rady ze dne 4. 12. 1997 č. ...1, v nichž je potírání účelového jednání jasně stanoveno. Odkazy např. na promlčecí lhůty podle zákona o přestupcích se jedná naprosto o nepoužitelnou a irelevantní námitku, neboť zákon o přestupcích nelze aplikovat na výše uvedený případ.

Krajský soud na základě provedeného šetření ve správním spise a po posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že námitky žalobce důvodné nejsou. Pro obsáhlost odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí žalované i na zdůvodnění uvedené ve

vyjádření k žalobě. V argumentaci žalované Krajský soud rozpory neshledal, a je absurdní, aby správní orgán nemohl v případě, že zjistí po vydání povolení k trvalému pobytu, že jsou naplněny zákonné důvody pro jeho zrušení, nebo že toto povolení bylo vydáno neoprávněně, posoudit výše uvedená zjištění a adekvátně zareagovat formou zrušení povolení k trvalému pobytu. Lze konstatovat, že řízení podle § 87 I) zákona o pobytu cizinců není řízením přezkoumávajícím původní rozhodnutí o udělení trvalého pobytu žalobci, ale řízením o zrušení povolení k trvalému pobytu, tedy řízením novým a samostatným. V rámci tohoto řízení tedy skutečně nebylo přezkoumáváno to, zda bylo povolení k trvalému pobytu uděleno v souladu se zákonem, nicméně bylo posuzováno, zda v době rozhodování o zrušení povolení k trvalému pobytu byly splněny zákonné podmínky pro zrušení tohoto povolení v souladu s § 87 I) zákona o pobytu cizinců. K této problematice existuje již bohatá judikatura NSS např. 3As 21/2012 – 22 ze dne 31. 10. 2012. K námitce žalobce, že v době vydání napadeného rozhodnutí žalované zákon o pobytu cizinců v ust. § 87 I) odst. 1 písm. b) neřešil otázku zrušení oprávnění k trvalému pobytu z důvodu účelového prohlášení otcovství soud uvádí, že v tom se žalobce mylí. Také námitka žalobce, že správnímu orgánu I. stupně uplynuly zákonem stanovené lhůty pro zahájení obnovy řízení nebo přezkumného řízení podle relevantních ustanovení správního řádu je ve světle výše uvedeného bezpředmětné. K námitce, že na řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu použil správní orgán ustanovení zákona o pobytu cizinců, konkrétně tedy § 87 I) tohoto zákona, které se stalo účinným až po vydání povolení k trvalému pobytu bylo žalobci vydáno 26. 5. 2006 a novela zavádějící ustanovení § 87 I) nabyla účinnosti 26. 4. 2006.

Dle názoru soudu správní orgány postupovaly správně v souladu s platnou právní úpravou. Ani tuto námitku krajský soud neuznal jako důvodnou. Vzhledem k tomu, že řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87 I) zákona o pobytu cizinců není, jak již bylo výše uvedeno, řízením o mimořádném opravném prostředku, ale samostatným řízením sui generis, je nutné na toto řízení aplikovat právní předpisy platné a účinné v době, kdy toto řízení probíhá. Touto otázkou se také zabýval NSS v rozsudku ze dne 8. 7. 2011, č. j. 2As 58/2011 – 78, v němž konstatoval, že jakmile bylo účinností novely č. 161/2006 Sb. zakotveno do § 87 I) zákona o pobytu cizinců, že lze zrušit povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel toto povolení podle písm. a) ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, nebo podle písm. b) uzavřel manželství s cílem získat povolení k trvalému pobytu, nebo podle písm. c) nepobývá na území po dobu delší než dva po sobě jdoucí roky; bylo možno od účinnosti této novely zrušit na základě tohoto ustanovení i povolení k trvalému pobytu udělená před účinností této novely. Nejde totiž o zakázanou pravou retroaktivitu, nýbrž o retroaktivitu nepravou, kdy jsou na existující právní vztahy, zde na trvalý pobyt, aplikovány v průběhu jejich trvání nikoliv právní předpisy ve stavu účinném v době vzniku právního vztahu, nýbrž v té podobě, jak se postupně mějí v průběhu času. Proto se jednalo o účelové uznání otcovství za účelem získání povolení k trvalému pobytu a jednalo se v tomto případě o zneužití institutu rodinného práva s cílem získat povolení k trvalému pobytu. K přípustnosti nepravé retroaktivity se vyjádřil i Ústavní soud, a to ve svém nálezu ze dne 12. 3. 2002, č. j. Pl ÚS 33/01, v němž uvedl, že nepravá retroaktivita je obecně přípustná a existují pouze výjimky její nepřípustnosti. V daném případě však není na místě aplikovat žádnou z možných výjimek. Přejícná ustanovení k novele 161/2006 Sb., která do zákona o pobytu cizinců včlenila nové ust. § 87 I), se ke zrušení a zániku platnosti trvalého pobytu nijak nevyjadřují. Legitimní očekávání, resp. důvěra v právní jistotu, žalobci nemohla v tomto případě vzniknout a proto jejich ochrana z podstaty věci nemůže být výjimkou s přípustností nepravé retroaktivity. Spíš v tomto případě soud odkazuje na právní názor NSS, tj. „nelze totiž jistě tvrdit“ že by na základě uzavření fingovaného otcovství mohla

žalobci vzniknout legitimní očekávání, že jakmile tuto fikci správní orgány jednou akceptují, budou jí muset akceptovat již navždy, tedy i poté, co se dozvědí o jejich fiktivnosti“.

Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že správní orgány nepochybily, když dospěly k závěru, že v tomto případě bylo postupováno v souladu s § 87 I) zákona o pobytu cizinců a žalobce se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu, zejména pokud účelově prohlásil souhlas s otcovstvím nezletilého Kropáčka (§ 87 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců). Po zhodnocení výše uvedených skutečností dospěl krajský soud k závěru, že žaloba žalobce důvodná není a proto jí podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Zároveň ve smyslu ust. § 60 odst. 1 a 2 nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v něm úspěch neměl a správní orgán náklady řízení neuplatnil.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. února 2014

JUDr. Milada Haplová, v. r.
předsedkyně senátu